

Pieter Heynen

Rick Prol's solo

rick prol 1985

Wat zoeken de desolate 'angstfiguren' die de New Yorkse schilder Rick (Ricardo Manuel) Prol via een vlotte cartoonstijl steeds maar weer oproept in kleine gesloten kamertjes met dichtgesplijkerde ramen? 'Niets!' zegt de schilder resoluut. 'Ze zijn er en ze weten dat ze zich niet kunnen onttrekken aan hun bestaan dat in een voortdurende staat van totale psychologische oorlog verkeert.'

De sfeer van haat, destructie en agressie die zijn piraten, punks en junks in hun verpauperde omgeving bij een eerste vluchtige aanblik uitstralen, blijkt bij nadere beschouwing een weloverwogen keuze uit een veel omvangrijker psychologisch repertoire. Prol beschouwt deze karikaturale no-future figuren als acteurs, die hij met een luchthartige verwijzing naar het melodramatische mensbeeld uit Picasso's zogenaamde 'blauwe periode' in een kunsthistorisch perspectief plaatst. En als professioneel Amerikaans kunstenaar heeft hij er ook geen moeite mee om zijn werk in het verlengde te zien van George Grosz' bijtende politieke spotprenten. Opgegroeiend en werkend in de verpauperde en tegelijkertijd in artistiek-commercieel opzicht zeer aantrekkelijke East-Village, weet de 28-jarige Prol maar al te goed dat hij als schilder met dat uitgesproken label aan de pokertafel van het geld ruikende internationale galeriescircuit is beland. Bij de presentatie van zijn recente schilderijen en werken op papier bij de Amsterdamse galerie Barbara Farber, gespecialiseerd in East-Village kunst, neemt Prol schampere opmerkingen als zou zijn houderige figuratie een slechte imitatie zijn van de in de jaren vijftig populaire salonschilder Bernard Buffet, dan ook graag op de koop toe. Hij bewondert niet voor niets zijn Duitse collega's Dahn en Dokoupil die dergelijke verwijten enkele jaren geleden onder het mom van een 'nieuwe' vorm van concept-kunst in klinkende munt hebben weten om te zetten.

Toch schuilt er achter de Buffet-achtige maskerade van zijn schilderkunst een overtuigende artistieke gedrevenheid. Met een directe en confronterende stijl beweegt Prol zich in de traditie van de Amerikaanse pop-art. Als een van de grondleggers van de pop-art heeft Robert Rauschenberg eens opgemerkt dat het werk dat hij in zijn atelier maakte zich op z'n minst zou moeten kunnen meten met hetgeen hij zag als hij een blokje om liep. In zijn kunstopvatting deelt Prol die houding. Zijn schilderijen zijn ingedikte afbeeldingen van het dagelijks leven

dat zich in zijn verloederde woon- en werkomgeving voltrekt.

In de jonge geschiedenis van de Amerikaanse pop-art zijn overigens meer aanknopingspunten te vinden voor de populariteit van de huidige kunstscene uit de East-Village, waar momenteel een duidelijke hunkering heerst naar het underground-imago van Andy Warhols Factory uit de jaren zestig. Deze droomfabriek van Manhattan waar beeldende kunst, popmuziek, theater en filmkunst onder een dak werden geproduceerd, is nu als het ware uitgegroeid tot een hele buurt. In de archieven van de Factory ligt ongetwijfeld heel wat vergelijkingsmateriaal voor de artistieke houding die we nu in de East-Village aantreffen. Zonder Warhols tegendraadse films en zeefdrukkunst en zonder de muzikale vernieuwing van The Velvet Underground is de muziek van iemand als Alan Vega en de filmkunst van Jim Jarmusch en Amos Poe bijna niet denkbaar.

Wat de figuratie van Prol betreft is er een opvallende overeenkomst merkbaar met Warhols 'Bikeboy' of met de desolate karakters die ooit op het witte doek verschenen in films als 'Flesh', 'Trash', 'Bad', 'Heat' en 'Ciao Manhattan'. Tegen die achtergrond is er piraat op Prol's schilderij 'Stay Out (Closed)' niet meer of minder dan een echofiguur van de dromerige adolescentie held die in Jarmusch' film 'Permanent Vacation' solo danst op een solo van Charlie Parker in een lege kamer.

Stay Out (Closed), 1985, acryl op doek, 167 x 121 cm

Rick Prol: schilderijen en werken op papier
Galerie Barbara Farber, Amsterdam.